

בתשובה להזכיר:

28/א/1

תאריך 10.2.1941

- 209 -

לוחה:

להשיב עד יום:

להביא לידיעת:

מאת: ה-מא

אל: דקל

מספר:

מיום:

הנדון:

הפקוד העליון אינו מקבל את נמוקי התפטרותך.

הפקוד העליון מעריך את מאמצי עבודתך בתקופה הארוכה ששמשת בה כמפקח על שרותי הקשר, ואינו רוצה לפקוד עליך להמשיך בתפקיד בנגוד לרצונך.

במשך ימים אחדים יקבע ממלא מקומך ובמשך שבועים מהיום תשוחרר מתפקידך.

אין זה מקובל בתוכנו להודות לחבר על עבודתו ועל השיגור. הפקוד העליון מאמין כי תמשיך בעתיד לשרת את עניינינו לפי צרכיהם ומתוך ספוק אישי.

ה-מא

להי' מרגישה, שלום!

עם "עזיבת" ווהתגייסותי מצאתי לנחוץ לגולל לפניך, חבר ותיק לעבודה, את פרשת גדעון והיחסים שלנו מיום הוסד המחלקה, ואקוה שתבין אותי ונוכל פעם לעבוד יחד מחדש ולהקים את המפעל על בסיסים בריאים ואיתנים.
מחר עלי לעזוב את הארץ ובשאר לי רק זמן קצר ועלי לסדר עוד עניינים פרטיים משלי, כך שמכתבי יכלא רק ראשי פרקים ופרטים שהם בשטף מחשבותי וזכרונותי עתה.

א. אבן-זהר.

ספרים חם מזג, בעל מרץ רב, מסודר מאד בעבודתו ובעל הקף פעולה גדול. נכנס לעבודה מתוך רצון ומרץ להקים מפעל גדול.
המדריך אותו - מריוס הראשון עד אחרון - החבר רחם.

ב. ירחמיאל.

בחר חם מזג בעל מרץ רב, רצון טוב ונלהב לעבודה, קבל לידו מפעל "הוליה" והבריא. אותו הודות - לחבר רחם שמש כ"יועץ אמצא ראשי ומכוון".

ג. רחם.

בחר "קר" מזג, "נח" לבריאות, מעטן רק "פליירס", לובש לפי "השיטה המודרנית" - "אנדר-מש" הוא האיש "החצליה" "להעמיד את המחלקה על רגליה": הרס את חבר העובדים, הרס את רכוש גדעון, והעיקר: "הרג" את שני הבונים הראשיים - את הסוכני הראשי (עובדים ואת הקשר עד היום נאחזים את המדריך הראשי - שהקים את חבו"שנות - עובדיו הכנים חם רחם לעבדו חושב שזקוק הנה להסכרות. במסך "כשבאים" - ולל לפניו חבניות עבודה לחם "משו" לשון" כגון "החם" - כשבאים - ולל לפניו חבניות אתה סותח אותם על עינינו היוניים - הריהו עונה לך בקור דוח - "למען מסוגל להבין דבר; לא נמנים שהאמנתי שחאיש הזה טפס ממדרגה ראשונה ואינו הצליח האיש הזה לשתק אתהבדר לי לדאבוני שאני הייתי הטפס! שש שנים פעולם לא יכולתי לתאר לעצמי של הטפס ולרמות את העולם!

צביעות מקצועית. האיש הזה היה אמן לכך. "עדינות" ו"נימוס" מתחבאת

"הכילות" - כשבא הנך כואב לפני חבר ומספר לו על התנהגות נבזית של פושע; כשספרתי לאבן-זהר שהמכשירים אינם בסדר ויש צורך בתקונים (ספרתי לו זאת מאחר שהחם רחם ענה על התלונות שלי - "אחר מותם אותם") - אחר לא יעברו הסכרים בסדר - נקראתי למחרת בערב ע"י אבן-זהר לפני הנהלת המחלקה והחבר רחם הכריז קבל עם שאני עושה מעשי פרובוקציה בעבודה ומסית את העובדים; הסלה פרובוקציה לא היתה ידועה לי עד אז ושאלתי לחומי מהי פרובוקציה - בחור בן שמונה-עשרה עובד בתחנות אשגא ומקדיש את כל מדעו למפעל קדוש נאשם במעשי פרובוקציה - התרחחתי מיד וחשבתי לזנק לו לפרצוף, אבל צורת האילה שהעמיד הביאה אותי לידי מחשבה שאין הוא מדבר אלא מתוך גרונו של מישהו ש"מתה אותו". מוכן שהטלתי את האשמה בחוסר ההבנה והטעות של המחלקה; ומאחר שהחבר רחם הצטדק לפני בפגישה פרטית מסוימת העברתי את האשמה על אבן-זהר. אבן-זהר ביום התפטרותו סיל עמי כמה שעות ובקש סליחה על התנהגותו הבלתי צודקת כלפי וכלפיך ונשבע לפני בהן צדק שהחבר רחם הוליד אותו שולל - אני לא האמנתי לדבריו; לא יכולתי לתאר לעצמי שקיים דבר כזה ב"ארגון", במוסד הקדוש ביותר לי!

ביום אני מבין כבר את דברי אבן-זהר; הוא דבר בדמעות: "האיש הזה" (רחם) "הוליד אותי שולל, הוא רימני עד היסוד, הוא השתמש בי להכות אנשים חפים שעבדו עמי במסירות להקמת המפעל". חשבתי לגשת לאבן-זהר ולבקש סליחה שלא האמנתי לשבועתו אז, אבל אני פשוט מתבייש; כיצד הצליח נבל זה לרמותני עד היום! כיצד הצליח זה לעורר בי אמונה לסקרני ורצון לאצדיק את דבריו עד היום; - עד היום בפגישות עם חברים הייתי מצדיק את רחם

